

MỘT NH HOÀI NIỆM CHUYỆN ĐỒ XANH

Viết bởi Ban Biên Tập

Tháng bảy, 20 Tháng 11 2021 09:48 - Lần cập nhật cuối: Tháng bảy, 20 Tháng 11 2021 16:10

MỘT NH HOÀI NIỆM CHUYỆN ĐỒ XANH

Định Mệnh Duyên - CHS khóa 2007-2010

Lời tôi đáy lòng lúc nào cũng khó nói, xin mượn mũi gỏi nhúng tri ân vào lời thơ để gửi đến thầy cô trường THPT Núi Thành nhân dịp 20/11:

Tất thầy đâu chớ Mừng Ba
20/11 cũng là tri ân
Sau này cớ a mà chúng ta
Hãy luôn ghi nhớ công ơn cô thầy

Có một điều hiển nhiên là số lượng thầy cô ghé ngang qua đời mỗi người sẽ luôn ít hơn số lượng học trò nhận được từ thầy cô. Nhưng làm thay, thầy cô gặp lại cũng sẽ thấy cô cậu học trò nhận học không còn như đó, bằng không chỉ ít thầy cô sẽ dần nhận ra qua lại kẻ cớ a một học trò khác. Vậy thì lý nào học trò lại không nhớ về thầy cô nữa! Theo tôi, chúng ta ai ai cũng sẽ nhớ học nên nhớ ít nhất 12 -14 người thầy cô trong cuộc đời mình. Đó chỉ là số lượng giáo viên chớ nhiều mà cớ a hàng năm tháng cập sách đến trường, chớ a kẻ đến giáo viên phải trách môn học mình yêu thích nhất và mình không yêu thích nhất (nếu không mượn nói là ghét nhất... hì hì), và càng không thể không kể đến giáo viên đặc biệt dành tình cảm cho lớp mình dù không phải là giáo viên chớ nhiều.

Tôi không phải là một người lạ mà còn là một số không người lạ với nhiều may mắn. Dù là giáo viên chớ nhiều hay là giáo viên bỏ môn thì tôi luôn cảm thấy mình toàn gặp thầy cô tốt, bao gồm cả thầy giám thị dù đã có lần tôi và một vài học sinh khác bị phạt đứng xếp hàng ở trước cổng học tập truy bài mà đi vào lớp vì cái tội đi trễ. Tôi nhớ về nhiều thầy cô lắm, nhưng tôi xin phép chia sẻ về cô chớ nhiều và một người thầy dành tình cảm đặc biệt cho lớp tôi.

Người giáo viên chớ nhiều tôi mượn kể là cô Oanh (chớ nhiều C9 khóa 2007 – 2010) kiêm phải trách môn văn cớ a lớp tôi trong những năm lớp 11, 12. Thời điểm đó còn học phân ban/ khối, từ C8 đến C10 thuộc khối D, nói đến thì ai cũng biết mà lớp này toàn là con gái thôi. Nhớ lớp tôi có 42 nữ / 7 nam (chớ a đến một đái bóng), lớp tôi lúc đó hay trêu nhau là “42 nàng bạch tuyết và 7 chú lùn”. Nhìn chung, lớp tôi khá ngoan ngoãn ở trường nhưng lúc không ngoan. Ngoài việc giảng dạy, Cô cũng đã viết về suốt 2 năm trôi về với chúng tôi từ văn nghệ, cảm nghĩ, và đi ngoi khóa (là đi chớ đó). Cho đến bây giờ, cô vẫn luôn khen lớp tôi không những ngoan, học giỏi mà còn xinh đẹp và trọng nghĩa. Tôi nghĩ bằng, không lẽ cô đã quên đi lớp mà tôi chỉ nghĩ chớ trong số đó bài

và cả tôi thì cũng đã gây ra trong lòng cô vào những tháng ngày cuối cùng??? Những sai lầm đó sẽ chẳng là gì nếu tôi là một học sinh cá biệt. Nhưng tôi, đó không phải là sự lãng quên mà là sự tha thứ khi tôi đây sẽ mãi trân trọng. Sự tha thứ của cô là vì tôi đã có thì tôi nghĩ phải bao bọc những trang lạ khác, sự tha thứ cho tôi một bài học rằng sự thật may mắn nếu mình là người đi XIN tôi đã có những lỗi lầm mà mình gây nên. Một cái vòng tay “em xin lỗi cô” chắc là quá hiếm cho một bài học cuối đời!

Những dịp Tết gần đây, tôi cùng vài người bạn đi chơi ghé thăm cô; cô trò chuyện tôi gặp nhau, hỏi thăm nhau, trò chuyện với nhau như những người bạn “*Diên ăn cái này đi Diên, cô làm đó*”, “*Diên ăn lá rừng đó có hại, đó cô kêu thầy (chồng cô) ra sau hái thêm vào ăn hả?*”, “*mai là mình học cà phê thì phải mua em?*”

, ... Nghe thật là ganh tị với cô trò nhà người ta quá đi!

Vào ngày giáo viên dành tình cảm đặc biệt cho lớp mà tôi muốn nhắc đến, đó là thầy Triêu; và dĩ nhiên lớp tôi cũng dành tình cảm rất đặc biệt cho thầy. Thầy phụ trách môn thể dục, môn học mà sự thật là một mớ i cho các thầy khi lớp toàn con gái bánh bèo. Nhưng may thay, con gái lớp tôi không hề bánh bèo, chúng tôi quậy phá và cả hay chọc cười thầy thôi. Lớp người ta thì nói sinh thành lập, còn lớp tôi thì thích tình nghĩa hơn. Vậy mà thầy thì nói tôi là một, cả nhà cha mẹ đều có a lũ trẻ như tôi bao giờ. Tôi tin rằng, tôi và cả các bạn của tôi nữa vẫn còn nhớ tình học thể dục cuối cùng, thầy trò chúng tôi chơi không biết bao nhiêu là hình khối niêm và còn rủ nhau ngêu ngao ca hát nữa. Thầy cũng là người làm thay đổi cách nhìn nhận của chúng tôi với giáo viên thể dục bằng sự nhiệt tình, dẫu rằng và dĩ nhiên một mặt, đây cũng là tính cách mà tôi học hỏi rất nhiều từ thầy. Thầy cũng rất chú trọng sự kết nối, lúc nào gặp tôi thầy cũng sẽ hỏi thăm về những bạn khác “*còn bé Thanh đó sao rồi D? Bé Linh thì làm công an, rồi thì ng học nữa? Bé Sen gì nó làm đâu sao thầy không biết ta? D có gì liên lạc với nhau bạn không D? Thầy muốn lớp mình có 1 ban liên lạc để cập nhật tình hình của mọi đứa quá*”. Sự học hỏi sự trưởng thành trong tôi mới là những học hỏi với một bạn nào đó mà tôi không biết tên

“*ra sao, làm gì, ở đâu?*”

vì vẫn đã không còn liên lạc. Và từ đó, thầy dạy tôi phải luôn tận tâm rằng hãy cố gắng dành thời gian liên lạc, hỏi thăm và gặp gỡ những người bạn cũ nếu có thể.

Tôi còn hâm mộ 3 giáo viên dạy Anh văn là cô Trang, cô Phụng và cô Luyến. Tôi đã từng nói với tôi xinh đẹp, tin và nói chuyện lưu loát như cô Trang, như như hiện tại như cô Phụng, phát âm chuẩn và duyên dáng như cô Luyến. Đây là 3 giáo viên phụ trách môn học mà tôi yêu thích nhất.

Tôi thích cô Hoa dạy Hóa nữa, cô là giáo viên dạy Hóa trên lớp mà tôi thấy dạy hiểu như thế. Môn Hóa là môn yêu thích nhất của tôi và may mắn là tôi gặp được cô Hoa duy trì niềm yêu thích và học say sưa môn này dù nó chẳng liên quan gì trong cái Khó D tôi chọn.

Cùng với cô Oanh, cô Huỳnh Thị Trâm cũng là giáo viên hay comment vào những bài viết những cựu công nhân trên Facebook. Cô là giáo viên duy nhất mà tôi biết dạy Văn bằng công thức toán học. Cô glib, chát phát, bình luận và dí dỏm lắm. Và có lẽ không giáo viên nào mà tôi thấy Má tôi là í ới “Dung Dung, bé Diên ở trong SG sao rồi Dung?” Dung là Má tôi, Má hay k

“cô Huỳnh glib

Má là kêu í ới thăm con mà t luôn, đ t r i v không thăm cô h ?”

Thấy cô nào có trách chúng ta đi u đó, những đ ng vì v y mà không v thăm thấy cô nhé, chúng ta í!

Tôi còn thích gì S cũa cô Thu và thấy Tú (chợng cô Phợng), bợng năng l c đ c bi t nào đó mà thấy cô đ y trên l p 1 l t là tôi nh bài luôn. Thấy cô làm tôi thấy môn S cũng không đ n n i khó n u t, đã v y tôi còn thấy hào hợng khi b n thân b t giác nh đ c m c th i gian và s k n.

Môn h c mà tôi s đ n phát ghét là môn Toán nhợng tôi luôn dành s khâm ph c to l n dành cho các giáo viên đ y Toán l p tôi: Cô Dợng, cô T , cô Hoa. Tôi h c môn này đ t , và tôi cũng không thích nên tôi chợng m y c gợng. Tôi ch mu n nói rợng, các cô đã r t v t v , c m n các cô!

B n bè có đôi ba l n h i rợng sao tôi không chợn theo nghợ giáo, tôi luôn nghiêm nghợ tr l i “Làm giáo viên đâu có đ , nghợ đó cao c l m, đâu ph i ai cũng làm đ c”. Hi n t i, bợng m t m i nhân duyên nào đ y, tôi đã làm vi c trong ngành giáo đ c đ c 7 năm. Tuy không đ m đợng v trí gợng đ y nhợng tôi cũng ph n nào hi u đ c trợng trách l n lao cũa ngành Giáo Đ c đ i v i cu c sợng con ngợ i, và quan đ i m cũa tôi v n không h thay đ i, rợng “Nghợ giáo cao c l m, đâu ph i ai cũng làm đ c”.

H c trò chúng ta, c t t nghi p cũp Ba xong là th nào cũng m i ngợ i m t n i, v n đi tìm chí hợng, nhợng l i thấy cô và mái trợng cho nhợng th h k t i p. Và chúng ta nào bi t thấy cô và mái trợng luôn đ i chúng ta tr v ch đ ...thăm! k Chúng ta í, hãy c gợng m t l n v thăm l i thấy cô và mái trợng đ thấy đ c v vui mợng rợng rợ trên gợng m t cũa tợng thấy cô và bi t đâu đó s làm đợng l c đ vi c v thăm thấy cô tr thành s k i n thợng niên trong cu c đ i mình. Tôi cũng đã th c hi n đ c đ i u này trong nhợng năm g n đây, và lòng vui khó t khi g p l i, thấy cô v n í đó, v n tr và kh e.

MÀ NH HOÀI NIỆM CHUYỂN ĐỔI XÁC

Viết bởi Ban Biên Tập

Thủ quỹ, 20 Tháng 11 2021 09:48 - Lần cập nhật cuối Thủ quỹ, 20 Tháng 11 2021 16:10

Đến thời điểm này, chi bộ Đảng này các NuiThanh-ers hãy sắp xếp ghé thăm thầy cô để cảm nhận niềm vui khó tả này nhé! À, tranh thủ thăm cái mái trường nhân lúc trường vẫn còn trống đó.

Mái trường vẫn điễm nhiên đón đợi, chúng ta chỉ cần trở về !